FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 18 april 2002 [1]

I — Inledning

1. I förevarande fördragsbrottstalan har kommissionen gjort gällande att Republiken Grekland har underlåtit att inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG [2] om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt [3] (nedan kallat direktiv 97/11). Kommissionen har huvudsakligen grundat denna kritik på det faktum att den grekiska regeringen vid utgången av fristen för införlivande inte hade underrättat kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för direktivets införlivande.

II — Tillämpliga bestämmelser

2. Det är inte i detta mål nödvändigt att här återge de tillämpliga bestämmelserna eftersom kommissionen i själva verket har åberopat underlåtelsen att införliva direktivet i dess helhet. Jag kommer att ange de relevanta bestämmelsernas innehåll när detta är nödvändigt inom ramen för framställningen av parternas argument och den rättsliga bedömningen.

III — Bakgrunden till förfarandet och parternas yrkanden

3. Eftersom Republiken Grekland inte hade meddelat kommissionen vilka åtgärder som vidtagits för att införliva direktivet vid utgången av fristen för införlivande den 14 mars 1999, sände kommissionen genom skrivelse av den 5 augusti 1999 en formell underrättelse till Republiken Grekland vari denna stat anmodades att inom två månader inkomma med yttranden angående direktivets genomförande. De grekiska myndigheterna följde inte denna anmodan.

4. Kommissionen sände därför den 26 januari 2000 ett motiverat yttrande till Republiken Grekland vari den upprepade de anmärkningar som gjorts i den formella underrättelsen och anmodade Republiken Grekland att inom två månader inkomma

1 — Originalspråk: tyska.

2 — EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 226.

3 — EGT L 73, s. 5.

med yttranden angående dessa. De grekiska myndigheterna besvarade inte heller denna skrivelse.

5. Kommissionen väckte därför den 11 oktober 2000 förevarande talan om fördragsbrott och har yrkat att domstolen skall

— fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa privata och offentliga projekt och, i andra hand, genom att inte underrätta kommissionen om att sådana bestämmelser har antagits,

— förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

6. Republiken Grekland har yrkat att domstolen skall

— ogilla talan,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

IV — Parternas argument

1. *Kommissionen*

7. I avsaknad av underrättelse om de åtgärder som har vidtagits för att införliva direktivet i den nationella rättsordningen har kommissionen dragit slutsatsen att Republiken Grekland inte har vidtagit några sådana åtgärder.

8. På grund av de omfattande ändringar som införts genom direktiv 97/11, vilka kommissionen i detalj har uppräknat i sin replik, anser kommissionen att de nationella åtgärder som vidtagits för att införliva direktiv 85/337 inte är tillräckliga för att uppfylla skyldigheten att införliva direktiv 97/11. Som stöd för denna uppfattning har kommissionen under den muntliga förhandlingen hänvisat till ett pressmeddelande av den 31 januari 2002 från den grekiska miljöministern, där det anges att en ny lag har antagits i syfte att införliva direktiv 97/11.

9. I fråga om införlivandet av artikel 5.3 i dess ändrade lydelse, i vilken de uppgifter som exploatören skall tillhandahålla uppräknas, anförde kommissionen under den muntliga förhandlingen att de grekiska myndigheterna begränsar sig till att låta

exploatören fylla i ett frågeformulär. Tillstånd beviljas sedan för projektet på grundval av de uppgifter som exploatören lämnat, om invändning mot detta inte görs inom tjugo dagar. De uppgifter som lämnas i frågeformuläret är emellertid inte tillräckliga för att tillgodose de minimikrav som ställs i artikel 5.3. Det skall således fastställas att detta förfarande är otillräckligt med hänsyn till skyldigheten att bedöma projektets inverkan på miljön.

2. *Republiken Grekland*

10. Republiken Grekland har till sitt försvar anfört att det första direktivet, det vill säga direktiv 85/337, har införlivats på ett så fullständigt sätt att de ändringar som senare införts genom direktiv 97/11 redan var införlivade i den grekiska rättsordningen. Republiken Grekland har grundat denna ståndpunkt på flera olika bestämmelser.

11. I enlighet med artikel 2.1 i dess ändrade lydelse krävs tillstånd för de projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan. Republiken Grekland har anfört att det redan föreskrivs i lag nr 1650/86 om miljöskydd att tillstånd krävs för samtliga projekt.

12. I artikel 2.2a i dess ändrade lydelse föreskrivs att medlemsstaterna själva får avgöra om de vill föreskriva ett enda förfarande för att uppfylla kraven enligt direktiv 97/11 och 96/61/EG.[4] Detta kan således inte innebära ett bristfälligt införlivande av direktiv 97/11.

13. Enligt artikel 2.3 första stycket skall medlemsstaterna iaktta föreskrifterna i artikel 7 om de avser att undanta ett projekt från föreskrifterna i direktivet (i artikel 7 finns föreskrifter om de uppgifter som skall översändas till en annan medlemsstat om ett projekt kan antas medföra en betydande påverkan på miljön i denna medlemsstat). Grekland har emellertid ingen landgräns mot någon annan medlemsstat i Europeiska unionen, vilket innebär att artikel 7 inte är tillämplig beträffande Grekland. Det har hittills i fråga om Italien, som är den enda medlemsstaten i Europeiska unionen som har en maritim gräns mot Grekland, inte uppstått ett enda fall då det varit nödvändigt att tillämpa artikel 7 i direktivet. Det är således inte nödvändigt att införliva vare sig artikel 2.3 första stycket eller artikel 7.

14. I artikel 3 i dess ändrade lydelse föreskrivs att alla de faktorer som nämns i denna artikel skall beaktas vid miljökon-

4 — Rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (EGT L 257, s. 26).

sekvensbedömningen (dessa faktorer är förutom människor, fauna och flora även mark, vatten, luft etc.). I den grekiska lagen nr 1650/86 avses med miljö alla faktorer vars växelspel på den ekologiska balansen inverkar på livskvaliteten, människors hälsa, kulturella och historiska traditioner och estetiska värden. Under dessa omständigheter skall de krav som ställs i artikel 3 i direktivet anses införlivade med grekisk rätt.

15. Likaså skall de ändringar som införs genom den nya artikel 4 (avseende bedömningen) anses införda i grekisk rätt. Vad gäller i synnerhet granskningen från fall till fall och fastställandet av gränsvärden beaktas redan de kriterier som anges i den nya bilaga III.

16. I enlighet med artikel 5 i dess ändrade lydelse skall den ansvariga myndigheten yttra sig om de uppgifter som exploatören lämnar inom ramen för tillståndsprocessen, om exploatören eller medlemsstaterna begär det. Dessa ändringar är redan införda i grekisk rätt genom det interministeriella beslutet 69269/5387/90 samt genom cirkulären 17/94 och 9/96.

17. Som svar på anmärkningen att de uppgifter som lämnas i frågeformuläret är otillräckliga för att bedöma riskerna för miljön, har den grekiska regeringen under den muntliga förhandlingen anfört att detta frågeformulär avser valet av projektets lokalisering, vilket föregår miljökonsekvensbedömningen. Frågeformuläret ersätter således inte den obligatoriska bedömningen av inverkan på miljön. För det fall det uppkommer frågor vid bedömningen av de uppgifter som lämnats i frågeformuläret begärs en undersökning. Frågeformuläret avser följaktligen endast det föregående godkännandet av projektets lokalisering.

18. Ändringarna i artikel 6.1 angående berörda myndigheters ansvar är, enligt den grekiska regeringen, redan införlivade med grekisk rätt genom det interministeriella beslutet 69269/5387/90.

19. Kravet på samråd med allmänheten i enlighet med artikel 6.2 är likaså redan uppfyllt. I det interministeriella beslutet 75308/5512/90 föreskrivs att de myndigheter på länsnivå som ansvarar för inhämtandet av uppgifter skall begära att uppgifterna är tillgängliga för allmänheten under 15 dagar så att anmärkningar kan framställas mot projekten. Anmärkningarna skall inkomma inom 30 dagar från det att uppgifterna offentliggjorts. I själva verket tar emellertid proceduren i genomsnitt 2,6 månader. Samrådet pågår således under en "rimlig tid" så att allmänheten

kan yttra sig i enlighet med artikel 6.2. De grekiska myndigheterna är dessutom i färd med att utarbeta ett lagförslag genom vilket fristen för samråd med allmänheten förlängs.

20. De ändringar som har införts genom den nya artikel 8 är också införlivade med grekisk rätt (i denna artikel finns föreskrifter om resultaten av samråden och de uppgifter som har inhämtats).

21. I artikel 9 i dess ändrade lydelse behandlas offentliggörandet för allmänheten av tillstånds- eller avslagsbeslutet. I praktiken skickar de ansvariga grekiska myndigheterna dessa upplysningar till berörda myndigheter på länsnivå. Den grekiska rätten uppfyller följaktligen kraven i direktiv 97/11.

22. De ändringar som har införts i artikel 10 avser endast artikelns utformning och redigering (i denna artikel behandlas respekten för affärshemligheter och immateriella rättigheter).

23. I enlighet med artikel 11.2 i dess ändrade lydelse skall medlemsstaterna informera kommissionen om de kriterier och/eller gränsvärden som har beslutats enligt artikel 4.2. Denna ändring beaktas genom det "formella införlivande" av direktiv 97/11 som planeras för närvarande.

24. Artikel 13 i direktiv 85/337 har utgått på grund av att det är självklart att medlemsstaterna får anta strängare regler än dem som fastslås i direktivet i fråga om tillämpningsområde och förfarande för bedömning av inverkan på miljön.

25. Grekisk rätt uppfyller även kraven i bilagorna till direktivet i deras ändrade lydelse. För närvarande beaktas i synnerhet de kriterier som anges i bilaga III i den nationella rätten. Den grekiska regeringen har i detta hänseende hänvisat till artikel 4 i det interministeriella beslutet 69269/5387/90 samt till cirkulär 17/94 och 9/96 (i bilaga III uppräknas urvalskriterierna samt projektens karakteristiska egenskaper, lokalisering och deras effekter).

26. För övrigt innebär inte tillkännagivandet av en ny lag på något vis att direktiv 97/11 enligt gällande rättsläge inte är genomfört.

V — Bedömning

1. *Överensstämmelse i avsaknad av rättsakt för införlivande*

27. Den grekiska regeringen har bestridit fördragsbrottet huvudsakligen med den motiveringen att de bestämmelser i grekisk rätt som antagits inom ramen för införlivandet av direktiv 85/337 är tillräckliga för att införliva bestämmelserna i direktiv 97/11 utan att andra införlivandebestämmelser är nödvändiga.

28. Ett sådant argument är enligt rättspraxis inte i sig oacceptabelt. Domstolen har nämligen medgivit att det förekommer fall då genomförandet av ett direktiv inte nödvändigtvis kräver lagstiftningsåtgärder i varje medlemsstat. Domstolen har emellertid i dessa fall krävt att den ifrågavarande rättsordningen effektivt garanterar att direktivet tillämpas i dess helhet av de nationella myndigheterna, att de rättsliga förhållanden som följer av denna rätt är tillräckligt preciserade och tydliga och att de som berörs av reglerna har möjlighet att få kännedom om sina rättigheter i deras fulla omfång och att de i förekommande fall har möjlighet att göra dem gällande inför nationella domstolar.[5] Domstolen skall således bedöma om grekisk rätt motsvarar gemenskapsrättens krav mot bakgrund av varje bestämmelse i direktiv 97/11.

5 — Dom av den 23 maj 1985 i mål 29/84, kommissionen mot Tyskland (REG 1985, s. 1661, punkt 23, svensk specialutgåva, volym 8, s. 221, och av den 23 mars 1995 i mål C-365/93, kommissionen mot Grekland (REG 1995, s. I-499, punkt 9).

2. *Införlivandet av artiklarna 2.1, 3, 4, 6.1, 8 och 10 samt bilagorna*

29. Den grekiska regeringen har i huvudsak gjort gällande att direktiv 97/11 redan har genomförts till följd av ett mycket fullständigt införlivande av direktiv 85/337. Detta gäller i synnerhet de ändringar som införts i artiklarna 2.1, 4 (urval av projekt som omfattas av krav på tillstånd), 3 (omfattningen av kravet på en miljökonsekvensbedömning), 6.1 (myndigheter som skall få yttra sig), 8 (beaktandet av resultaten av samråden och de uppgifter som inhämtats), 10 (skydd för kommersiella och immateriella rättigheter) och den nya avfattningen av bilagorna I och II (uppräkning av projekt som berörs) samt införandet av en ny bilaga III (urvalskriterier för projekten). Den grekiska regeringen har i detta hänseende hänvisat till lag nr 1650/86 samt till de interministeriella besluten 69269/5387/90 och 75308/5512/90. Kommissionen har inte undersökt i vilken mån dessa bestämmelser uppfyller kraven i de i direktiv 85/337 ändrade bestämmelserna, som införts genom direktiv 97/11 utan har endast påpekat skillnaderna mellan de båda direktiven.

30. Enligt fast rättspraxis åligger det kommissionen i mål om fördragsbrott att bevisa det påstådda fördragsbrottet och förse domstolen med de uppgifter som den

behöver för att kunna kontrollera om fördragsbrott föreligger. [6] Kommissionen kan således inte grunda sin talan endast på antaganden utan måste styrka det påstådda fördragsbrottet. [7]

31. Kommissionen har inte frambringat någon sådan bevisning i fråga om de aktuella bestämmelserna i direktivet. Kommissionen har nämligen i sin bevisföring inskränkt sig till att räkna upp samtliga bestämmelser som är ändrade i förhållande till direktiv 85/337 och har av frånvaron av underrättelse om de åtgärder som vidtagits för att införliva direktivet dragit slutsatsen att dessa bestämmelser inte är införlivade med grekisk rätt. Detta uppfyller inte kraven på bevisning i förevarande mål, eftersom Republiken Grekland beträffande varje enskild bestämmelse på ett detaljerat sätt har bestridit att den har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter att införliva direktivet. Det ålåg således kommissionen att noggrant granska den grekiska regeringens argument och klargöra varför de nämnda nationella bestämmelserna i lag nr 1650/86 och i de interministeriella besluten 69269/5387/90 och 75308/5512/90, som den grekiska regeringen har bifogat i bilaga I till sitt svar på kommissionens motiverade yttrande av den 9 augusti 2000 i förfarandet om överträdelse 1991/2036 i november 1990, är otillräckliga.

32. Det är således inte styrkt att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att införliva artiklarna 2.1, 3, 4, 6.1, 8, 10, bilagorna I och II samt införandet av en ny bilaga III.

3. *Införlivandet av artikel 2.2a i dess ändrade lydelse (administrativt förfarande)*

33. Republiken Grekland har bestridit skyldigheten att införliva artikel 2.2a. I denna artikel föreskrivs endast följande: "Medlemsstaterna får föreskriva ett enda förfarande för att uppfylla kraven i... [direktiv 97/11] och kraven i rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar." Det skapas följaktligen ingen förpliktelse genom denna bestämmelse.

34. Kommissionen medgav även under den muntliga förhandlingen att det inte, enligt denna bestämmelse, krävs att medlemsstaterna inrättar ett gemensamt förfarande. Något fördragsbrott kan därför inte fastställas.

6 — Dom av den 23 oktober 1997 i mål C-159/94, kommissionen mot Frankrike (REG 1997, s. I-5815), punkt 102, av den 25 november 1999 i mål C-96/98, kommissionen mot Frankrike (REG 1999, s. I-8531), punkt 36, och av den 5 oktober 2000 i mål C-337/98, kommissionen mot Frankrike (REG 2000, s. I-8377), punkt 45.

7 — Dom av den 20 mars 1990 i mål C-62/89, kommissionen mot Frankrike (REG 1990, s. I-925), punkt 37, och av den 31 januari 1991 i mål C-244/89, kommissionen mot Frankrike (REG 1991, s. I-163), punkt 35.

4. Införlivandet av artikel 2.3 första stycket i dess ändrade lydelse och artikel 7 i dess ändrade lydelse (andra medlemsstaters deltagande)

35. I artikel 2.3 första stycket i direktiv 85/337 i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/11 föreskrivs följande: "Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 7 får medlemsstaterna i undantagsfall besluta att ett visst projekt helt eller delvis skall undantas från föreskrifterna i detta direktiv." I artikel 7 föreskrivs att medlemsstaten skall låta en annan medlemsstat delta vid förfarandet för miljökonsekvensbedömning om den uppmärksammar att "ett projekt kan antas medföra en betydande påverkan på miljön i en annan medlemsstat eller om en medlemsstat som kan komma att utsättas i betydande grad begär det...".

36. Republiken Grekland har bestridit fördragsbrottet med motiveringen att dessa artiklar inte är tillämpliga beträffande Grekland. Grekland har ingen landgräns mot andra medlemsstater i Europeiska unionen. Endast Italien har en maritim gräns mot Grekland. Artikel 7 har emellertid hittills aldrig tillämpats mellan Grekland och Italien.

37. I fråga om detta påstående kan det erinras om domstolens fasta rättspraxis, enligt vilken den omständigheten att en viss verksamhet som avses i ett direktiv inte förekommer i en viss medlemsstat inte kan befria denna medlemsstat från skyldigheten att anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att säkerställa ett korrekt införlivande av samtliga bestämmelser i detta direktiv. Införlivandet skall skapa ett enhetligt rättsläge i alla medlemsstater i Europeiska unionen. [8]

38. Undantag kan medges från denna princip endast för det fall införlivandet av direktivet är meningslöst av geografiska skäl. [9] Den grekiska regeringens argument förefaller stödja sig på detta. Det verkar däremot uteslutet att ett sådant undantagsfall föreligger här. Tillämpningen av artikel 7 beror inte på förekomsten av en gemensam gräns utan på frågan huruvida ett projekt kan antas medföra påverkan i en annan medlemsstat. Andra medlemsstaters geografiska närhet kan förvisso i detta hänseende vara av betydelse. Men det krävs inte, enligt denna bestämmelse, att det finns en (land-) gräns mot andra medlemsstater. Detta beror på att föroreningars effekter kan sträcka sig över stora avstånd. Den grekiska regeringen har således inte styrkt att det inte finns något projekt i Grekland som omfattas av artiklarna 2.3 och 7.

8 — Dom av den 16 november 2000 i mål C-214/98, kommissionen mot Grekland (REG 2000, s. I-9601), punkt 22, och av den 13 december 2001 i mål C-372/00, kommissionen mot Irland (REG 2001, s. I-10303), punkterna 11 och 12.

9 — Dom av den 7 juli 1987 i mål 420/85, kommissionen mot Italien (REG 1987, s. 2983), punkt 5, och domen i det i fotnot 8 nämnda målet, kommissionen mot Irland, punkt 13.

39. Denna bedömning av argumentet, att denna bestämmelse inte har tillämpats på förhållandet med Italien, förändras därför inte. Avståndet mellan de grekiska och italienska kusterna är som minst 140 km. Miljöpåverkan kan följaktligen, beroende på vindar och strömmar, ske både genom luften och vattnet från Grekland till Italien och där få allvarliga konsekvenser för miljön.

40. Det skall följaktligen fastställas att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att införliva artikel 7 samt artikel 2.3 första stycket i direktiv 85/337 i deras ändrade lydelse enligt direktiv 97/11.

5. Införlivandet av artikel 5 i dess ändrade lydelse (uppgifter som exploatören skall lämna)

41. Kommissionen gjorde under den muntliga förhandlingen gällande att de uppgifter som exploatören skall lämna i frågeformuläret inte uppfyller kraven i artikel 5 och att myndigheterna dessutom beviljar tillstånd så snart som inga invändningar har gjorts. Den grekiska regeringen har däremot genmält att frågeformuläret endast fyller en funktion inom ramen för det förberedande beviljandet av tillstånd för projektets lokalisering. Frågeformuläret ersätter inte miljökonsekvensbedömningen utan utgör endast den första etappen i denna bedömning, som är obligatorisk för alla projekt.

42. Såsom jag redan har påpekat åligger det kommissionen att bevisa fördragsbrott. Eftersom denna fråga inte har behandlats inom ramen för det skriftliga förfarandet och eftersom kommissionen inte har invänt mot Republiken Greklands argument att frågeformuläret endast har betydelse vid den första etappen av den fullständiga miljökonsekvensbedömningen, kan det inte anses att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att införliva artikel 5 i dess ändrade lydelse.

6. Införlivandet av artikel 6.2 i dess ändrade lydelse (samråd med allmänheten) och artikel 9 i dess ändrade lydelse (tillståndsbeslutens offentliggörande)

43. I fråga om införlivandet av artiklarna 6.2 och 9 har den grekiska regeringen hänvisat inte bara till gällande lagstiftning utan även till administrativ praxis.

a) Införlivandet av artikel 6.2

44. I artikel 6.2 föreskrivs att "medlemsstaterna skall sörja för att varje tillståndsansökan liksom insamlad information enligt artikel 5 görs tillgänglig för allmänheten inom rimlig tid för att den berörda allmänheten skall få möjlighet att framföra sina synpunkter innan tillstånd beviljas". Republiken Grekland har anfört att det i grekisk rätt föreskrivs en frist på maximum 15—30 dagar för detta samråd med medborgarna, men att förfarandet i praktiken varar ungefär 2,6 månader. [10] Allmänheten har således rimlig tid att ta ställning. I ett lagförslag under utarbetning, som är avsett att införliva direktiv 97/11, föreskrivs längre frister för allmänhetens deltagande.

45. Det kan till att börja med påpekas att medlemsstaterna, enligt domstolens fasta rättspraxis, har en skyldighet, med hänsyn till berörda personer, att genomföra ett direktivs bestämmelser med obestridligt bindande verkan samt på ett tillräckligt tydligt, precist och klart sätt. [11] Enbart administrativ praxis, som till sin art är sådan att den fritt kan ändras av myndigheten och som inte offentliggörs i tillräcklig utsträckning, kan inte anses som ett giltigt fullgörande av den skyldighet att införliva som åvilar medlemsstaterna. [12] Det är således inte tillräckligt att hänvisa till att förfarandet enligt administrativ praxis i genomsnitt varar 2,6 månader för att styrka att artikel 6.2 i direktivet verkligen är genomfört i grekisk rätt och att allmänheten garanteras en rimlig tid för att komma med synpunkter.

46. Av de tillkännagivna lagändringarna och förlängningen av fristen på 15—30 dagar, som föreskrivs i dessa, har kommissionen dragit slutsatsen att Republiken Grekland har medgivit att fristen hittills inte var rimlig. Kommissionen har i detta hänseende i huvudsak stött sig på den grekiska regeringens skrivelse av den 8 november 1999, i vilken den hade svarat på anmärkningen angående underlåtenheten att införliva motsvarande bestämmelse i direktiv 85/337.

47. Man kan emellertid fråga sig om tillkännagivandet av lagändringar verkligen innebär att ett bristfälligt införlivande har medgivits. Den grekiska regeringen har med kraft bestridit detta. Förvisso kan förlängningen av fristen tyda på att den grekiska lagstiftaren anser att en längre frist är nödvändig. Detta konstaterande klargör emellertid inte i sig huruvida den nu gällande fristen är "rimlig" i den mening som avses i direktivet. Det är följaktligen inte möjligt att av den tillkännagivna förlängningen av fristen utan vidare dra slutsatsen att den nuvarande fristen är orimlig.

10 — I svaromålet (s. 4) anges över tre månader.

11 — Dom av den 4 december 1997 i mål C-207/96, kommissionen mot Italien (REG 1997, s. I-6869), punkt 26, och av den 18 oktober 2001 i mål C-354/99, kommissionen mot Irland (REG 2001, s. I-7657), punkt 27.

12 — Dom av den 6 maj 1980 i mål 102/79, kommissionen mot Belgien (REG 1980, s. 1473; svensk specialutgåva, volym 5, s. 187), punkt 11, och domen i det i fotnot 11 nämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 28.

48. Kommissionen har å sin sida inte klargjort varför fristen på 15 dagar är olämplig. Kommissionen har inte redogjort för någon jämförelse med de andra medlemsstaterna och har inte förtydligat sin kritik med exempel på fall då invändningar inte har kunnat göras eller avvisats på grund av den korta fristen.

49. Det skall följaktligen fastställas att kommissionen inte har styrkt fördragsbrottet med avseende på artikel 6.2 i direktiv 85/337 i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/11.

b) Införlivandet av artikel 9 i dess ändrade lydelse (tillståndsbeslutens offentliggörande)

50. Den grekiska regeringen har hänvisat till administrativ praxis även i fråga om genomförandet av artikel 9, där det föreskrivs att den ansvariga myndigheten skall offentliggöra beslut att bevilja eller avslå en tillståndsansökan samt motiveringen till detta. Ansvariga grekiska myndigheter lämnar regelbundet relevanta uppgifter till myndigheterna på länsnivå. I fråga om artikel 9.2, där det föreskrivs att "alla medlemsstater som har rådfrågats i enlighet med artikel 7" skall informeras, har den grekiska regeringen hänvisat till de argument som framförts mot tillämpligheten av artikel 7 i Grekland.

51. Såsom jag redan har påpekat ovan räcker det inte att hänvisa till administrativ praxis i syfte att styrka att en medlemsstat har fullgjort sin införlivandeskyldighet. Argumentet att Republiken Grekland inte har någon skyldighet att införliva artikel 7 kan, såsom ovan visats, inte heller godtas. Det följer således av den grekiska regeringens ståndpunkt att Grekland inte har uppfyllt sin skyldighet att införliva artikel 9 i dess ändrade lydelse.

7. Införlivandet av artikel 11.2 (meddelande om kriterier för granskning från fall till fall)

52. I enlighet med artikel 11.2 i dess ändrade lydelse skall medlemsstaterna informera kommissionen om de kriterier och/eller gränsvärden som har beslutats enligt artikel 4.2. Republiken Grekland har gjort gällande att denna ändring i direktivet beaktats genom det lagförslag som syftar till att fullt ut införliva direktiv 97/11. Grekland har således uttryckligen medgivit att artikel 11.2 inte ännu är införlivad med grekisk rätt. Det skall följaktligen fastställas att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att införliva artikel 11.2.

8. *Anmärkningen om underlåtenhet att underrätta*

53. Kommissionen har i andra hand yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att inte underrätta kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att införliva direktiv 97/11.

54. Domstolen har redan vid flera tillfällen fastställt att det inte skall beaktas att någon underrättelse inte har lämnats angående de nödvändiga åtgärder som borde ha vidtagits vid genomförandet av direktivet, om det har fastställts att den berörda medlemsstaten inte har uppfyllt de specifika skyldigheter som följer av direktivet. [13] Eftersom det i förevarande fall har fastställts att det föreligger fördragsbrott vad gäller införlivandet av artiklarna 2.3, 7, 9 och 11.2 är det inte nödvändigt att behandla underlåtenheten att underrätta.

55. I fråga om de andra bestämmelserna är det däremot ostridigt att Republiken Grekland inte har underrättat kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att införliva direktiv 97/11. Republiken Grekland har inte ens hänvisat till meddelandet från år 1990, genom vilket den hade underrättat kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att införliva direktiv 85/337. Följaktligen skall det, i fråga om artiklarna 2.1 och 2a, 3, 4, 5, 6.1, 6.2, 8, 10 och 13 samt bilagorna I, II, III och IV i direktivet, fastställas att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att inte i enlighet med artikel 3.1 i direktiv 97/11 inom den föreskrivna fristen underrätta kommissionen om de lagar och andra författningar som har antagits för att följa detta direktiv.

VI — Rättegångskostnader

56. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 kan domstolen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad.

57. Kommissionen har förvisso i det förevarande målet inte styrkt ett bristfälligt införlivande i fråga om samtliga bestämmelser. Kommissionen tappar följaktligen målet på en del av punkterna. Fördragsbrottet kan anses fastställt endast om det har erkänts. Jag anser emellertid att det inte är lämpligt att dela kostnaderna. Grunden till förfarandet är när allt kommer omkring att Republiken Grekland, i motsats till vad som följer av artikel 3 i direktiv

13 — Dom av den 18 maj 1994 i mål C-303/93, kommissionen mot Italien (REG 1994, s. I-1901), punkterna 6 och 7, av den 28 september 1994 i mål C-65/94, kommissionen mot Belgien (REG 1994, s. I-4627), punkt 5, och domen i det i fotnot 5 nämnda målet kommissionen mot Grekland, punkterna 12 och 13.

97/11, inte har underrättat kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att införliva direktivet. Republiken Grekland skall följaktligen ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

VII — Förslag till avgörande

58. Mot bakgrund av vad ovan anförts föreslår jag att domstolen skall fastställa följande:

1) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som borde ha antagits för att fullt ut införliva artiklarna 2.3 första stycket, 7, 9 och 11.2 i rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av rådets direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

2) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen underrätta kommissionen om de bestämmelser som antagits för att fullt ut införliva artiklarna 2.1 och 2a, 3, 4, 5, 6.1, 6.2, 8, 10, 13 samt bilagorna I, II, III och IV i rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av rådets direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

3) Republiken Grekland skall ersätta rättegångskostnaderna.